

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.H.H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Spálená 14*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **19. července 2013, čj. MV-113951-3/SO-2012**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 19. 8. 2013 téhož dne doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2013, čj. MV-113951-3/SO-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 9. 2012, čj. OAM-1663-38/PP-2011 (dále též

jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, jelikož žalobce nepředložil náležitosti stanovené zákonem.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce v obecné rovině namítal, že správní orgán nesprávně právně posoudil otázky významné pro jeho rozhodnutí.

Žalobce tvrdil, že žije ve společné domácnosti s matkou svého nezletilého syna a s nezletilým synem. V souvislosti s tím měl za to, že v řízení bylo prokázáno, že jednak finančně přispívá na chod společné domácnosti, a jednak že ve společné domácnosti tráví i faktický čas. Je zcela zjevným nepochopením významu společné domácnosti ze strany správních orgánů, jestliže tyto hodnotí za společnou domácnost jen místo, kde se celá rodina permanentně zdržuje. To, že žalobce cestuje za svým zaměstnáním a díky výkonu práce se fakticky zdržuje část měsíce mimo společnou domácnost, ještě neznámá, že nevede společnou domácnost s matkou nezletilého a nezletilým. Úmysl žalobce byl/je vracet se ke své rodině, tedy matce nezletilého a nezletilému, čehož je důkazem jednak finanční přispívání žalobce na chod domácnosti a žalobcův pobyt v domácnosti. Žalobce uvedl, že na počátku vztahu s matkou nezletilého pomáhal vybavit domácnost i zařizovacími předměty. Výše uvedené skutečnosti potvrzuje matka nezletilého ve své svědecké výpovědi správnímu orgánu i svým prohlášením.

Žalobce měl za to, že zákon nestanovuje, že musí být neustále se synem v domácnosti. Společná domácnost zahrnuje společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb. Pokud správní orgány vykládají pojem společná domácnost i nutností neustálého zdržování se v domácnosti, pak se jedná o extenzivní výklad, který nemá oporu v žádné právní normě. Domácnost, ve které žije žalobcův syn se svou matkou, je domácností žalobce, ve které se chce zdržovat.

Žalobce se dovolával práva na ochranu rodiny. Pokud žalobci nebude uděleno povolení k přechodnému pobytu, pak musí odjet do Vietnamu a nemohl by být se svým synem, podílet se na výchově a zejména by pak nemohl plnit soudem uložené závazky ke svému synovi. Pokud by žalobci povolení k přechodnému pobytu nebylo uděleno, již těžko uvidí svého syna a bude tak zamezeno styku syna s otcem. Žalobce byl toho názoru, že v útlém věku si dítě vytváří silné rodinné vazby, které ho pak většinou provází po zbytek života. Syn D. je narozen v roce ..., jedná se ještě o malé dítě, které potřebuje oba rodiče.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že má právo na ochranu rodiny, aby mohl být i nadále synovi na blízku. Není správné, aby rozhodnutí správního orgánu přetrhalo trvale rodinné vazby otce se synem.

Žalobce se v té souvislosti odvolával na čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zde je nutno podotknout, že se jedná o normy vyšší právní síly, které mají přednost před prostými normami. Projevem základního práva ochrany rodinného života je u cizích státních příslušníků v rámci práva národního rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobce se dovolával práva na soudní ochranu. Žalobce poukázal na skutečnost, že je jeho právem, aby se účastnil soudního řízení, které je vedeno o jeho pobytu na území České republiky u soudu, a to řízení, jež je založenou touto žalobou.

Žalobce byl přesvědčen, že splnil veškeré předpoklady pro získání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podal jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Tuto skutečnost doložil rodným listem syna, který je českým státním příslušníkem. Potvrzení o zajištění ubytování má od samého počátku, a to na základě dohody ze dne 21. 10. 2010. Žalobce se domníval, že splnil zákonem stanové podmínky k udělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, protože doložil náležitosti zákonem stanovené a splnil i obě podmínky, neboť žije s nezletilým synem ve společné domácnosti a vyživuje ho.

Žalobce dále uvedl, že z průběhu celého správního řízení vyplývá snaha správního orgánu se žalobce účelově a formálně „zbavit“. V tomto ohledu žalobce poukázal na to, že v počátcích rozhodování byla jeho žádost zamítána s odůvodněním, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce rovněž připomenul, že správní řízení trvalo přibližně 3 roky, přičemž žalobce musel svůj pobyt na území České republiky přibližně 15x prodlužovat. Žalobce v tomto ohledu namítal, že v jeho případě nebyla správním orgánem dodržena lhůta 270 dnů pro vydání rozhodnutí (viz § 169 zákona o pobytu cizinců na území ČR). Žalobce měl za to, že i tento postup správních orgánů svědčí o „neférovosti“ projednávání jeho věci a zakládá vadu řízení.

Žalobce dále namítal, že nebyl dodržen ani formální postup správního orgánu při vypravování rozhodnutí. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“. Datum rozhodnutí „19. 7. 2013“ se liší od data uvedeného na otisku razítka pošty na poštovní obálce, přičemž poštovní zásilka ani písemné vyhotovení rozhodnutí neobsahují údaj „Vypraveno dne:“, z čehož vyplývá, že při vydání tohoto rozhodnutí byl porušen také § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Pro argumentaci ohledně této další formální vady opětovně platí, že správní orgány zjevně porušují princip právního státu, který vychází z teze, že stát je ten ze subjektů práva, který musí právo dodržovat v ideální podobě, neboť je to stát, který stanovuje v rámci zákonodárné moci podmínky. Odůvodnění ministra vnitra právě v této části námitek je zcela zjevnou

aroganci moci a nerespektováním výslovně uvedené ústavního principu obsaženého v čl. 2 odst. 3 Ústavy.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 17. 9. 2013. Zopakovala podstatné skutečnosti ze správního řízení a konstatovala, že prvoinstanční správní orgán zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Ze zjištěných skutečností učinil prvoinstanční správní orgán správný závěr, když žádost účastníka řízení zamítl podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení (ne)důvodnosti podané žaloby:

Žalobce podal dne 4. 8. 2010 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, o které správní orgán prvního stupně rozhodl dne 4. 9. 2012 pod čj. OAM-1663-38/PP-2011, tak, že tuto žádost dle § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, zamítl. Prvoinstanční správní orgán vycházel ze skutečnosti, že zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 1 písm. b) stanoví, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Žadatel v řízení sice doložil rodný list, v němž je uveden jako otec dítěte, které je českým státním příslušníkem, a dále prokázal, že jako rodič vyživuje občana Evropské unie mladšího 21 let, avšak již nebylo prokázáno, že žalobce žije se synem a s jeho matkou ve společné domácnosti. Protože žadatel přes výzvu nesplnil veškeré podmínky stanovené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byla jeho žádost zamítnuta.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání datované dne 17. 9. 2012. Uvedl v něm mj. to, že již tři roky přispívá na výživu syna i zařizování domácnosti, ve které žije jeho nezletilý syn D.K. (narozený ...) a kde je také trvale přihlášen k pobytu. Matka jeho syna se za tuto dobu několikrát stěhovala do jiného bydliště a žalobce vždy musel finančně přispět na zřizování nové domácnosti. Vždy se přihlásil na novou adresu bydliště, kde žije jeho syn

s matkou. Žalobce připustil, že kvůli svému podnikání (má obchod ve Znojmě) nemůže být stále v domácnosti se synem. Dle jeho slov je od něj velmi zodpovědné, že alespoň 1 - 2 x v měsíci přijíždí za synem a zdržuje se zde 3 - 4 dny. Je to jeho jediná domácnost a bydliště. Zákon, dle žalobce, nestanoví, že žadatel musí být neustále se synem v domácnosti. Tuto skutečnost potvrdila matka žalobcova syna ve své svědecké výpovědi, resp. v prohlášení učiněném před notářem dne 24. 8. 2012. Žalobce rovněž uvedl, že mu soud uložil vyživovací povinnost k synovi až do věku jeho plnoletosti. Pokud by žalobce nezískal povolení k přechodnému pobytu, byl by nucen odjet do Vietnamu, v důsledku čehož nebude moci plnit uložené závazky a již také neuvidí svého syna. Žalobce žádal zohlednit také situaci paní K., svobodné matky s nezletilým dítětem, a tedy posoudit daný případ v zájmu žalobcova syna, a vydat rozhodnutí v žalobcův prospěch.

Žalovaná podané odvolání rozhodnutím ze dne 19. 7. 2013, čj. MV-113951-3/SO-2012, jako nedůvodné zamítla. Ztotožnila se se závěry prvostupňového správního orgánu, že žalobce neprokázal naplnění podmínek stanovených v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zejména že žalobce žije se svým synem ve společné domácnosti. Žalovaná poukázala zejména na obsah prohlášení H.K. ze dne 21. 7. 2010 a její svědeckou výpověď učiněnou dne 23. 5. 2012, z nichž vyplynulo, že žalobce se svým synem nežije ve společné domácnosti, pouze platí výživné ve výši 700,- Kč a syna navštěvuje. Žalovaná hodnotila prohlášení H.K. připsané na vyjádření žalobce ze dne 24. 8. 2012 jako účelové, s cílem napomoci žalobci k získání pobytového oprávnění, a jako rozporné s její předchozí svědeckou výpovědí, kterou učinila po náležitém poučení o povinnostech svědka. Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení nedoložil, že se svým nezletilým synem žije ve společné domácnosti, dospěla žalovaná k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobcovu žádost zamítl.

V projednávané věci je předmětem posouzení otázka vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném pro projednávanou věc [tj. ve spojení s čl. II, body 1. a 4. přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., dle kterých neskončená řízení dokončí ministerstvo dle dosavadní právní úpravy, tj. dle stavu ke dni 31. 12. 2010], rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat o povolení k přechodnému pobytu. Dle odst. 2 tohoto ustanovení je rodinný příslušník povinen k žádosti o vydání povolení předložit náležitosti dle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Příslušný správní orgán žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem [§ 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho *rodič*, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého *vyživuje* a se kterým *žije ve společné domácnosti*.

Dikce zákona je v tomto případě jasná - obě řečené podmínky (= „vyživuje“ a „žije ve společné domácnosti“) musí být splněny současně (kumulativně). Ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se přitom použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky (§ 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

Krajský soud na tomto místě nejprve připomíná, že soužití ve společné domácnosti nemůže založit pouhé přihlášení žalobce k pobytu na konkrétní adrese. Hlášení pobytu na konkrétní adrese má pouze evidenční význam a rozhodně samo o sobě není znakem domácnosti (k tomu srovnej např. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2515/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 292/2013, oba dostupné na www.nsoud.cz).

Dále bylo nutno také vyhodnotit, jaký význam zákonodárce přikládá užitému pojmu *společná domácnost*, který zákon o pobytu cizinců blíže nedefinuje. K této otázce Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2014, čj. 9 Azs 49/2014 – 27 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí NSS jsou k dispozici na www.nssoud.cz), vyslovil, že při zachování principu souladnosti právního řádu bylo nutno vycházet z tehdy platného ustanovení § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*občanský zákoník z roku 1964*“), který definuje pojem domácnosti a který v navazujících ustanoveních hovoří také o společné domácnosti. O aplikovatelnosti tohoto ustanovení na zákon o pobytu cizinců přitom Nejvyšší správní soud dospěl také v rozsudku ze dne 23. 1. 2014, čj. 6 As 36/2013 – 81.

Podle § 115 občanského zákoníku z roku 1964 přitom platilo, že *domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby*.

V posuzované věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobce je otcem nezletilého D.K., a že vůči němu plní vyživovací povinnost. Sporná je v daném případě otázka, zda žalobce ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců splnil také druhou zákonem stanovenou podmínku, tedy že se svým synem žije ve společné domácnosti.

Krajský soud při posuzování námítky týkající se nesprávného posouzení otázky významné pro rozhodnutí správního orgánu vycházel především z obsahu předloženého správního spisu. Jeho součástí je prohlášení H.K., matky žalobcova syna, ze dne 21. 7. 2010, podle kterého paní K. a žalobce uzavřeli podle zákona o rodině dohodu o rodičovské zodpovědnosti a vyživovací povinnosti rodičů, kteří nejsou manželi a ***nemohou žít v jedné domácnosti***.

Součástí správního spisu je rovněž sdělení Policie České republiky, odboru cizinecké policie, ze dne 4. 4. 2012, čj. KRPK-31588-3/ČJ-2012-190026-KV, v němž policejní orgán k žádosti prvoinstančního správního orgánu sdělil mj. to, že šetřením cizinecké policie na adrese ..., bylo zjištěno, že vlastníkem bytové jednotky č. 3 je J.B. Na schránce náležící k tomuto bytu jsou uvedena jména J. a D.K., H.K. a H.H.H. V době kontroly byla v bytě zastížena H.K. a její syn D. H.K. uvedla, že byt 1 + 1 obývá společně se svým synem a

čtyřikrát během měsíce je na 2 – 3 dny navštíví otec nezletilého D., H.H.H. Ten synovi pravidelně posílá peníze, a pokud přijede, přiveze mu jídlo, pleny apod. Podle H.K. bydlí H.H.H. někde ve Znojmě, přesnou adresu nezná. Má na něj telefonní číslo, ale nevolá mu (žalobci), neboť mu nerozumí.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že prvoinstanční správní orgán provedl dne 23. 5. 2012 výslech H.K. Ta ve výpovědi zachycené v protokolu ze dne 23. 5. 2012, čj. OAM-1663-34/PP-2011, odpověděla na otázku správního orgánu, zda žije s žalobcem ve společné domácnosti, toto: „*Nežijeme ve společné domácnosti, protože pan H.H.H. se zdržuje převážně ve Znojmě, za synem přijíždí 1 – 2 za měsíc na 3 – 4 dny. V době, kdy přejede, se věnuje synovi.*“. Na otázku, jak se spolu domlouvají, svědkyně odpověděla: „*Když přijede, tak s ním přijede zřejmě jeho bratr, který nám tlumočí. Když není přítomen, tak se domlouváme, jak se dá, nějaké české výrazy zná, ale je to málo. Se synem se nedomluví vůbec.*“. H.K. dále uvedla, že žalobce jí posílal 700,- Kč (jako příspěvek na výchovu syna) nejprve na účet, posledních šest měsíců jí dává stejnou částku v hotovosti. Synovi vozí oblečení, hračky a sladkosti. Správní orgán se svědkyně rovněž dotázal na to, zda ví, že podle dohody o zajištění společné domácnosti ze dne 21. 12. 2010 by měla žalobce přihlásit k pobytu na stejné adrese. K tomu svědkyně uvedla, že o tom ví, ale majitel bytu, kde je její stávající adresa, si nepřál, aby v bytě velikosti 1 + 1 byly přihlášeny více než dvě osoby. Proto žalobce není uveden v nájemní smlouvě. Svědkyně k tomu rovněž uvedla, že žalobce netrval na tom, aby byl v současné nájemní smlouvě uveden.

Soud o zjištěných skutečnostech uvážil následovně.

Společné trvalé soužití je jevem faktickým, který je doprovázen podílením se na samotném chodu společné domácnosti, společným uhrazováním nákladů na životní potřeby, tj. stavem, kdy spolužijící osoby kontinuálně společně hospodaří se svými příjmy, kdy mezi nimi nejsou přesně oddělovány finanční prostředky a kdy se nerozlišuje, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2005, sp. zn. 26 Cdo 1470/2004). Naplnění těchto podmínek, tj. trvalého soužití žalobce s H.K. a jejich synem, jakož i jejich (= D. rodičů) společného uhrazování nákladů na tuto domácnost ve smyslu společného hospodaření s obdrženými příjmy bez ohledu na to, který z členů domácnosti konkrétní příjem přináší, však nebylo žalobcem prokázáno. Žalobce v průběhu správního řízení nenabídl správním orgánům žádná relevantní *tvrzení* podpořená konkrétními *důkazy* o tom, že by se jakkoliv podílel a obstarával běžné záležitosti chodu domácnosti vedené společně s H.K. a nezletilým synem D. Zjištěné skutečnosti naopak svědčí pro závěr, k němuž dospěly správní orgány obou stupňů, že žalobce syna pouze občas navštěvuje, s H.K. a synem D. nebydlí a společnou domácnost nesdílejí. Nikterak jinak totiž nelze hodnotit vyjádření a svědeckou výpověď H.K., podle kterých ona a její syn nežijí s žalobcem ve společné domácnosti a žalobce je pouze několikrát v měsíci navštěvuje. Nikterak jinak nelze hodnotit výpověď a vyjádření ženy (která má podle žalobcova tvrzení s ním sdílet společnou domácnost), že nezná, kde žalobce ve Znojmě bydlí, s nímž kvůli jazykové bariéře není schopna komunikovat (ze stejného důvodu se žalobce nedomluví ani se synem) a o žalobci ví toliko to, že „*je ve Znojmě, kde splácí dluhy*“, což bylo paní Krapfové „*řečeno od paní, která vše překládá z vietnamštiny do češtiny*“.

Předložil-li následně žalobce v průběhu správního řízení k výzvě správního orgánu své vyjádření ze dne 24. 8. 2012, které v závěru obsahovalo potvrzení H.K., že žalobce jako otec nemanželského dítěte s nimi žije v jedné domácnosti a přispívá k výživě dítěte, nezbyvá soudu, než se ztotožnit s hodnocením žalovaného, že uvedené vyjádření H.K. o sdílení společné domácnosti je vyjádřením nevěrohodným, které je v rozporu s dosavadními skutečnostmi zjištěnými v průběhu správního řízení.

Stran prohlášení H.K. učiněné dne 15. 8. 2013, předložené žalobcem soudu s žalobou, v němž H.K. potvrzuje, že jí žalobce po celou dobu finančně přispívá (vedle výživného) také na pronájem bytu, v němž bydlí, a také na společnou domácnost, kterou žalobce nemá nikde jinde než s ní a jejím synem, soud zdůrazňuje, že musí posuzovat věc ke dni rozhodnutí žalovaného správního orgánu (viz výše § 75 odst. 1 s. ř. s.). Uvedené prohlášení ze dne 15. 8. 2013 však bylo učiněno až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaným. Žalobce měl dostatek času doložit správním orgánům obou stupňů vše potřebné, ale neučinil tak, aniž mu v tom cokoli bránilo a ačkoliv byl ministerstvem vyzván (výzvou ze dne 13. 8. 2012, č. j. OAM-1660-33/PP-2012), aby ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázal, že se svým synem společnou domácnost sdílí.

O sdílení společné domácnosti žalobce s H.K. a jejich synem nemohly přesvědčit ani v řízení předkládané nájemní smlouvy. Smlouva ze dne 21. 12. 2010 uzavřená mezi H.K. (nájemkyně) a J.Č. (pronajímatelka) sice v čl. IX bod 12 uvádí žalobce jako osobu, která se do bytu na adrese ... může nastěhovat s nájemkyní, ale nájemní poměr založený touto smlouvou trval podle čl. 5 této smlouvy od 1. 1. 2011 do 30. 3. 2011, tedy pouhé tři měsíce. Nadto, taková smlouva pouze deklaruje žalobcovo právo nastěhovat se s H. a D.K. do bytu na uvedené adrese, neprokazuje však, že k tomu skutečně došlo a že žalobce sdílel s uvedenými osobami společnou domácnost. To, že žalobce na uvedené adrese nebydlel, podporuje i vyjádření pana P.V.L. zachycené ve sdělení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké police, ze dne 28. 3. 2011 (součást správního spisu), který na otázku, zda v domě bydlí žalobce, odpověděl, že tohoto muže nezná, v domě nebydlí.

Další nájemní smlouva, tentokrát ze dne 22. 2. 2011 uzavřená mezi H.K. (nájemkyně) a J.B. (pronajímatel) k bytu na adrese ..., ani neuvádí žalobce jako osobu, která bude s nájemce užívat byt. Takto je zapsán pouze nezletilý D.K. Stejně platí i o další nájemní smlouvě předložené s žalobou – ta byla uzavřena dne 15. 7. 2013 mezi H.K. (nájemkyně) a D.G. (pronajímatel) rovněž k bytu na adrese ... I v tomto případě je jako osoba, která bude byt spolu s nájemkyní užívat, uveden pouze nezletilý D.K.

Závěry správních orgánů nemohly zvrátit ani v řízení předkládané smlouvy uzavřené mezi žalobcem a H.K. (Dohoda o rodičovské zodpovědnosti a vyživovací povinnosti vůči nezletilému nemanželskému dítěti ze dne 21. 7. 2010, Dohoda o zajištění společné domácnosti ze dne 21. 12. 2010). Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje, že by žalobce finančně nepřispěl H.K. na vybavení pronajatého bytu či že jí dle svých možností finančně vypomůže, tyto finanční příspěvky však v kontextu výše uvedeného nelze pokládat za společné hospodaření s obdrženími příjmy ve smyslu definice obsažené v § 115 občanského zákoníku z roku 1964. A stejně lze prohlásit i o smluvně deklarované vůli mít

v bytě pronajatém matkou dítěte vlastní pokoj vybavený dle představ a na schránce své jméno. Obává-li se žalobce, že by v případě nezískání přechodného pobytu musel z území ČR vycestovat, soud připomíná, že judikatura správních soudů deklaruje, že vyživovací povinnost lze plnit i ze zahraničí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2012, čj. 9 A 268/2010 – 72)].

Krajský soud tak nepřisvědčil uplatněným námitkám o tom, že by správní orgány v případě žalobce postupovaly v rozporu se zákonem, že by nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že by tento nesprávně vyhodnotily. Krajský soud naopak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil definici rodinného příslušníka Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal tu z podmínek, že se synem žije ve společné domácnosti. Tyto žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

Dovolává-li se žalobce rovněž čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie, resp. čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak soud konstatuje, že respektování těchto dokumentů neznamena automatické právo na získání pobytového režimu bez dalšího. Národní úprava (v souzené věci je to zákon o pobytu cizinců) může stanovit podmínky pro udělení povolení k pobytu a cizinec musí takové podmínky respektovat. Jak je uvedeno výše, žalobce měl dostatek času doložit správním orgánům obou stupňů vše potřebné, ale neučinil tak. Podmínky nastavené zákonem o pobytu cizinců tak nesplnil.

Poukazoval-li žalobce v podané žalobě také na nepřiměřenou délku vedeného správního řízení, je nutno konstatovat, že délka řízení sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce se proti namítaným průtahům v řízení nijak nebránil a nedomáhal se vydání rozhodnutí ani u prvostupňového správního orgánu, ani přijetí opatření proti nečinnosti u orgánu nadřízeného. Stejně tak žalobce nevyužil ani ochrany, kterou mu poskytuje soudní řád správní, a to prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Krajský soud proto ani této námitce nepřisvědčil.

Nedůvodná byla i námitka nedodržení formálního postupu správního orgánu při vypravování rozhodnutí. Soudy rozhodující ve správním soudnictví jsou ve smyslu § 2 s. ř. s. povolány k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem (= s. ř. s.) a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. V žalobcově věci nemůže být pochyb o tom, že se mu napadené rozhodnutí dostalo do dispozice a že proti němu brojil včas podanou žalobou. Za těchto okolností tak soud neshledal, že by žalobcem namítaným způsobem bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv.

Při jednání soudu konaném dne 10. 6. 2015 byly žalobcem (jeho zástupcem) vzneseny další dva žalobní body. Žalobce jednak namítal, že správní orgány měly v rámci správního řízení doplnit dokazování, a dále tvrdil, že mělo být provedeno místní šetření.

K těmto námitkám soud uvádí následující.

Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo **ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.**

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, **nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.**

V dané věci platila pro podání žaloby lhůta stanovená § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu. A pouze v této lhůtě bylo možné rozšířit žalobu o další žalobní body (= zásada koncentrace řízení).

Jak je konstatováno výše v rekapitulaci správního spisu, napadené rozhodnutí bylo žalobcovu zástupci ve správním řízení doručeno dne **24. 7. 2013**. Lhůta pro podání žaloby a případné rozšíření žaloby uplynula tedy dne **23. 8. 2013** (pátek). Nové žalobní body však byly uplatněny až při jednání soudu dne 10. 6. 2015, a tak k nim (a při respektování zásady koncentrace řízení) nebylo možné přihlédnout.

Pro úplnost soud připomíná, že neprovedl žalobcem navržený důkaz prohlášením H.K., neboť by to bylo, vzhledem k výše popsáným důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné důvodně vynaložené náklady řízení před soudem nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková